

Tragische liefdesgeschiedenis 'Zijde'

Porgy Franssen is meesterlijk verteller

Porgy Franssen begint zich te ontwikkelen tot meester in monologen. De acteur heeft na het succes van 'Novecento - pianist der oceanen' opnieuw een werk van de Italiaanse schrijver Alessandro Barrico ter hand genomen en verwerkte diens novelle 'Seta' (1996) tot de intieme voorstelling 'Zijde'.

De theatervloer is een toonzaal met objecten uit de 19e eeuw, de periode waarin het verhaal van de Franse handelaar in zijderupsen Hervé Joncour zich afspeelt. Het publiek zit om het toneel heen. Het zaallicht is aan. Franssen kijkt zijn publiek in de ogen. Porgy Franssen is verteller, maar speelt tegelijk de handelaar zelf, die eens per jaar de lange reis naar Japan aflegt om daar rupseneitjes in te kopen. Daar wordt hij getroffen door de schoonheid van een mysterieuze vrouw. De afdruk van haar lippen op een thee kopje is het begin van een onstilbare begeerte. In het Franse dorpje waar Hervé Joncour met zijn vrouw Héléne woont, is alles bij terugkomst van zijn reizen altijd zoals het was.

Porgy Franssen kan met minimale middelen geloofwaardig maken dat we heen en weer reizen tussen Frankrijk en Japan. Het simpelweg verplaatsen van een stoel en vertellen dat die tafel en stoel het dorpscafé van Joncour zijn, is al voldoende om je er te wenen. Aziatische klanken, een zijden sjerp, een oosters beeldje en Franssen neemt je mee naar Japan.

Héléne is een zijden jurkje

Voorstelling: 'Zijde' door Orkater; **tekst:** Alessandro Baricco; **vertaling:** Manon Smits; **regie:** Dirk Groeneveld; **muziek:** David Dramm; **spel:** Porgy Franssen; **gezien:** Toneelschuur, Haarlem.

aan een kledingrek en madame Blanche, een bordeelhoudster die de Japanse briefjes van Joncour vertaalt, wordt uitgebeeld door een antieke stoel met een zijden draperie. Een stok met drie vlaggen verandert in handen van de acteur in een levendige zwerf, vogels.

Franssen is een begenadigd verteller en een acteur van grote klasse. Hij maakt van 'Zijde' in zijn eentje een indringende en spannende voorstelling. Natuurlijk, de tragische liefdesgeschiedenis is op zichzelf al een krachtig verhaal. Maar het zijn Franssens sterke mimiek, de onverwachte pauzes in zijn vertelling, zijn ingehouden emoties en zijn subtiele gebruik van het decor (iedere beweging, iedere stap en ieder voorwerp is zorgvuldig uitgedacht) die je anderhalf uur lang op het puntje van je stoel houden.

Annet de Jong